

Sygn. akt. IV Ka 1058/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Sędziowie SO Danuta Lesiewska

SO Mariola Urbańska - Trzecka (sprawozdawca)

Protokolant sekr. sądowy Anna Jagieło-Pick

przy udziale Ewy Łączkowskiej - Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 roku

sprawy **D. L.** s. W. i Z. ur. (...) M.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 28 lipca 2014 roku sygn. akt VI K 196/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 1058/14

UZASADNIENIE

D. L. zarzucono w akcie oskarżenia, że w dniu 8 listopada 2012r. w I., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług nr (...) w wysokości 3804,03 zł. przedłożył poświadczający nieprawdę dokument- zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków, dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego działając na szkodę (...) Bank S.A. , przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 13 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 671/11, którą odbył w okresach od 1.10.2001 do 29.03.2002 r. , od 26.11.2004 r. do 26.11.2005 r. i 9.09.2011 r. do 5.04.2012 r. - tj. popełnienie czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 297§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 28 lipca 2014 roku sygn. akt VI K 196/14 wydanym w trybie art. 335 kpk

1. uznano oskarżonego D. L. za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2012r. w I., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w kwocie 3804,03 złote w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu konsumenckiego na zakup towarów i usług nr (...) wprowadził w błąd i przedłożył poświadczający nieprawdę dokument zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków, dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego działając na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą we W., jako następcy prawnego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 13 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 671/11, którą odbył w okresach od 1.10.2001 do 29.03.2002 r. , od 26.11.2004 r. do 26.11.2005 r. i 9.09.2011 r. do 5.04.2012 r., łączącym kary: 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 19 grudnia 2003 roku, II K 1142/02 za przestępstwo z art. 279§1 kk, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 30 listopada 2005 roku, II K 1053/00 za przestępstwa z art. 279§1 kk w zw. z art. 91§1 kk, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 29 czerwca 2006 roku, II K 573/03 za przestępstwo z art. 279§1 kk tj. przestępstwa z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. na mocy art. 46 § 1 kk zasądzono od oskarżonego na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę (...),03 (trzy tysiące osiemset cztery 03/100) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze, domagając się zmiany wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Wniosek o zmianę wyroku uzasadnił sytuacją rodzinną i osobistą.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja jako oczywiście bezzasadna w stopniu oczywistym na uwzględnienie nie zasługiwała.

Na wstępie trzeba podkreślić, że zaskarżony wyrok zapadł w trybie art. 335 kpk w wyniku dobrowolnego poddania się karze przez oskarżonego, bez przeprowadzania rozprawy.

Ponieważ ustalenia faktyczne podjęte przez sąd nie są w apelacji kwestionowane, wystarczy stwierdzić, że sąd pierwszej instancji poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu prawidłowej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony D. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu a jego wina, jak i okoliczności przypisanego przestępstwa nie budzą żadnych wątpliwości. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu jest niezasadny i nie sposób uznać, iż orzeczona wobec oskarżonego D. L. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo

zawiera cechy niewspółmierności, zwłaszcza niewspółmierności rażącej, a przecież tylko wówczas mogłaby ona stanowić skuteczny zarzut apelacyjny.

Tytułem uwag natury ogólnej stwierdzić należy, że jako podstawę odwoławczą ustawodawca traktuje tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący. Niewspółmierność musi, zatem już przy wstępnym oglądzie rzucać się w oczy i nie nadawać się do zaakceptowania, nie może to, więc być dysproporcja mała, lecz znaczna. Inaczej rzecz ujmując, chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Stanowisko to znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 02.02.1995r. wyraził pogląd, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (sygn. akt KRN 198/94, OSP 1995, Nr 6, póż. 18). Zatem rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt. 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 14.11.1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, Nr 3 - 4. póż. 51).

Kierując się powyższymi zasadami Sąd Odwoławczy nie podzielił zawartego w apelacji zarzutu upatrującego w orzeczeniu wobec oskarżonego D. L. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, o wymierzenie której sam wnosił jako rażącej niewspółmierności. Powyższe stanowisko Sąd Odwoławczy oparł przede wszystkim na uznaniu, iż wymierzając oskarżonemu karę Sąd Rejonowy należycie uwzględnił zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. W szczególności Sąd ten trafnie przyjął jako okoliczność obciążającą oskarżonego szczególnie wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuścił w warunkach recydywy. Sąd I instancji jak wynika z uzasadnienia wziął również pod uwagę warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Wziął też pod uwagę fakt przyznania się do winy. Zgodnie, bowiem z art. 53 § 2 kk warunki i właściwości osobiste sprawcy są jednymi z wielu okoliczności wymienionych w tym przepisie mającymi wpływ na wymiar kary, jednakże nie można zapominać, że najważniejsze dyrektywy wymiaru kary przewidziane są w § 1 art. 53 kk. wśród których ustawodawca wskazuje, że kara nie może przekraczać stopnia winy sprawcy, powinna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu, powinna brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywą fundamentalną w kodeksie karnym zarówno dla zasad odpowiedzialności, jak i dla wymiaru kary jest dyrektywa winy. Zgodnie z art. 53 § 1 kk sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość "nie przekraczała stopnia winy". Stopień winy wyznacza górną granicę (pułap) dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary lub środków karnych, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu funkcję limitującą wyznaczającą górną granicę konkretnej kary.

Analizując powyższe wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego orzeczone oskarżonemu K. R. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do wysokiej społecznej szkodliwości jego czynu. Jak wyżej wskazano, orzekając karę Sąd uwzględnił również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczone kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosowanego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości. Karą współmierną i dającą zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości jest tylko taka kara, która uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru, a w szczególności zawarte w art. 53 kk. Kara pozbawienia wolności powinna kształtować społecznie pożądaną postawę skazanego, a zwłaszcza wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego. W niniejszej sprawie taką karą – będącą sprawiedliwą odpłatą za popełnione czyny może być tylko i wyłącznie kara bezwzględna

pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego oskarżony nie zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, jak się tego domaga. Oskarżony popełniając kolejne przestępstwo dostatecznie jaskrawo wykazał swój całkowicie lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego i norm moralnych funkcjonujących w państwie prawa. Okoliczności te niewątpliwie przekonują o słuszności stanowiska sądu meriti co do braku podstaw do przyjęcia, że po stronie oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, że pozostając na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Innymi słowy, nie ma żadnych podstaw by zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Okoliczności podnoszone w apelacji związane z sytuacją rodzinną i osobistą, w świetle powyższych uwag, nie mogą zmienić oceny Sądu Odwoławczego, co do słuszności stanowiska sądu rejonowego w zakresie ukształtowania wymiaru kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego. Konstatując - w ocenie Sądu Okręgowego - rozstrzygnięcie w omawianej materii sąd I instancji uczynił, respektując zasady wymiaru kary i nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary. Kara w ostatecznym swym wymiarze została ukształtowana uwzględniając wszystkie okoliczności tej sprawy, jest adekwatna w stosunku do winy i społecznej szkodliwości czynu jakiego się dopuścił D. L. i spełnia cele kary tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, czyniąc zadość wymogom kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i uznał ją za oczywiście bezzasadną, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 kpk.